ZANG I—III VAN 'T OUDJAVAANSCHÉ RĀMĀYANA IN VERTALING.

DOOR H. KERN.

Het Oudjavaansche Rāmāyaṇa is een zelfstandige bewerking van de stof welke in 't klassieke Indische heldendicht van Wālmiki behandeld is. De Javaansche dichter, volgens de overlevering Yogīçwara geheeten, hetgeen meer een kwaliteit dan een eigennaam schijnt te wezen ¹, volgt in 't algemeen het beloop der geschiedenis van Rāma zooals wij die vinden in 't Indische epos, maar zijn werk is zeer veel geringer in omvang, niettegenstaande de dichter van het Kakawin er allerlei van eigen vinding, vooral in de drie laatste Sarga's, bijgevoegd heeft. Het Javaansche gedicht is zooveel eeuwen jonger dan 't Oudindische, dat het ons niet kan bevreemden, wanneer wij daarin een andere manier van behandeling, getuigende van een verandering van litterairen smaak, aantreffen. Aan natuurbeschrijvingen en min of meer idyllische schetsen is meer plaats ingeruimd in afwijking van 't meer streng epische karakter van 't oude Rāmāyaṇa. Trouwens ook in Indië zelf was in de Middeleeuwsche kunstgewrochten de manier waarop de oude legendarische stoffen behandeld werden anders dan in den voortijd, al komt de neiging tot het beschrijvende, bloemrijke en romantische niet zoo sterk op den voorgrond als in de meeste Javaansche voortbrengselen der fraaie letteren. De lezer zal misschien de opmerking maken dat de toon in den Eersten Zang droog is als van een kroniek, doch dat is zeker een gevolg van opzet: dat begin van 't gedicht moet beschouwd worden als een inleiding tot de lotgevallen in 't heldenbedrijf van Rāma.

Bij 't vertalen heb ik mij zoo dicht mogelijk aan 't oorspronkelijke gehouden, tengevolge waarvan 't Hollandsch een alles-

¹ Zie v. d. Tuuk, K. B. Wdb. onder Yogīçwara.

² De namen Rāma, Rāmabhadra, Rāmādewa, Rāghava, Dāçarathi wisselen af gelijk in 't Sanskrit.

behalve idiomatisch voorkomen heeft, doch mijne vertaling is in de eerste plaats bestemd voor beoefenaars van 't Oud-javaansch. Intusschen zullen ook wel andere lezers mijne proeve van vertaling willen inzien; te hunnen behoefte wil ik hier 't een en ander opmerken aangaande zekere eigennamen die door hun synoniemie verwarring zouden kunnen stichten. Zoo komt reeds in 't begin Triwikrama voor als benaming van Wiṣṇu. In den Tweeden Zang treedt op Paraçu-Rāma (d.i. Rāma met den bijl), anders genaamd Bhārgawa (d.i. naneef van Bhṛgu), en Jāmadagni, Jamadagni's zoon. Omtrent den naam der menschenvretende Tāṭakā zij opgemerkt dat deze vorm de juiste is, evenals in 't Sanskrit, o. a. Rām. I, 24, 26 vgg. (Bombay ed.). Haar zoon, Mārīca, heet Tāṭakeya in het tooneelstuk Bālarāmāyaṇa p. 56. Minder juist is de vorm Tāḍakā, die in 't Petersb. Wdb. en Kzg. Wtb. wordt opgegeven.

De Nieuwjavaansche overzetting in Matjapat-maten is in een stijl van weinig verheffing en gaat zich gaarne te buiten aan opsmukkende beschrijvingen, al brengt ze ook wel eens bekoringen aan. Het begin is de voorgeschiedenis van Rāma, die aan een andere bron dan 't Oudjavaansche gedicht ontleend is.

Na deze korte inleiding volgt hier mijne vertaling.

I.

1. Er was een voortreffelijk vorst, vermaard, wereldberoemd; zijn vijanden bogen nederig voor hem; hij was zeeghaftig, geleerd in alle wetenschappen, Daçaratha met name.

2. Hij was «Triwikrama's Vader,» daar hij de vader werd van den god Wiṣṇu bij diens menschwording; het doel dat deze beoogde met als mensch geboren te worden, was het heil der gansche wereld te bevorderen.

3. Daçaratha was rijk in deugden: ervaren in den Weda, eerbiedig jegens de goden, niet nalatig in de vereering der Voorvaderen, liefderijk jegens al zijne verwanten.

4. (Wat men noemt 's mensen) inwendige vijanden, die in het hart hun zetel hebben, het eigen ik nabij zijn, nl. harts-tocht enz. — die waren in hem niet aanwezig. Hij was (even) heldhaftig (als) ervaren in politiek beleid.

5. Gelijk een wolk die regen uitstort, deelde hij zijne giften uit; de ongelukkigen, blinden, rampzaligen werden steeds door hem begiftigd, en vooral brahmanen en leeraren.

6. En hij was waarheidlievend in zijn spreken; zelfs tot zijne vrouwe sprak hij geen jukkernij, hoeveel minder dan tot vreemden; alwat hij zeide, was bijzonder lief en nuttig.

7. Hij was (alleszins) waardig de aarde te beheerschen. Ook was hij een trouw en oprecht vriend van god Indra. Hij was een standvastig belijder van het Ćiwaïsme; de dienst van Ćiwa werd standvastig door hem geoefend.

8. Alle Kṣatriya's waren hem onderdanig, nederig en vol eerbied; het was alsof zij (hem) steeds hulde boden, zoodat zijn roem (steeds) grooter werd.

9. Zijn zin was rein als de Maan; het heil van anderen zoekend; werkzaam opdat de wereld gelukkig mocht wezen. Hij was als Indra in persoon, al was het met dit verschil dat hij op aarde verwijlde.

10. Zijne majesteit glansde en bewerkte dat de wereld genoeg had, gelijk het vuur in de offerplaats glanst en het genoeg der wereld teweegbrengt.

11. Er was in de hoofdstad, welke Indra's hemel geleeke, eene menigte van deugdzame geleerden; nl. in Ayodhyā, het wereldberoemde; dit was de residentie van den vorst.

12. De Hemel (van Indra) zelfs deed in schoonheid onder voor Ayodhyā, de al-overtreffende stad; welke ten allen tijde in gelukkigen staat verkeerde, zoowel in den regentijd als in het droog seizoen.

13. Alle kostbare zaken: goud, zilver en edelgesteente waren daar voorhanden, als waren het de blinkende tanden der stad welke den hemel, die voor haar onderdeed, uitlachte.

14. Daar waren gebouwen van goud en edelsteen, omgeven door een liefelijken tuin, waar schoone meisjes wandelden, gelijk aan de Hemelnimfen op den Meru.

15. Kristallen in menigte vonkelden aan de belvedere, schoon-schitterend en prachtig vertoonden zij zich in den vorm van den Ganges die van den Himālaya nederdaalt.

16. De vorst genoot volop onvergelykelijke heerlijke geneugten smakende; onbevreesd, daar niets te duchten was en alle naburige vorsten nederig tot hem kwamen.

17. Kaikeyī, Sumitrā en Kausalyā waren de drie gemalinnen

van den Vorst; zij waren gelijk aan Durgā, Gaṅgā en Gaurī in schoonheid en voortreffelijke eigenschappen.

18. De Vorst was gelukkig in den echt, daar zijne koninginnen hem alle evenzeer met zorg dienden. Geene van de koninginnen koesterde jaloerschheid, alle drie waren eendrachtig.

19. Gelijk de Wijze welbehagen gevoelt in zijne gehechtheid aan Rg—, Sāma — en Yajur-Weda, zoo had ook Daṣaratha welbehagen in de koninginnen.

20. Reeds lang was hij in liefde vereenigd geweest met de koninginnen; alle genoegens in de echtelijke gemeenschap: omhelzingen, kussen enz., werden door hem genoten.

21. Hij verlangde zonen, kinderen te hebben, dewijl hij verzadigd was van zinnelijk geneugt, doch lang bleef hij kinderloos; daarom wilde hij een offer aanrichten.

22. Nu was er een zekere Rṣyaçrṅga, geprezen en beroemd als ervaren in de Çāstra's en zonder gelijke in al zulke offers die voortreffelijk kroost tot vrucht hebben.

23. Deze nu werd door den Koning uitgenoodigd om naar Ayodhyā te gaan en daar als Purohita (priester) te fungeeren. Hij gaf gehoor aan de uitnoodiging en het vriendelijk verzoek om te offeren.

24. De benoodigdheden van 't offer waren in gereedheid: brandhout van *Ficus religiosa*, bloemen, reukwerk, vruchten, wrongel, geklaarde boter, zwarte sesamum, honig, alsook potten Kuçagrassprietten, schetsen,¹ en onontbolsterde rijstkorrels.

25. Hij (Rṣyaçrṅga) begon dan te offeren; de Preta's (geesten der afgestorvenen) enz., Piçāca's (kabouters), Reuzen werden bezworen, en alle booze geesten die het offer zouden storen, verdreven.

26. Alle vereischte ceremonieën werden verricht: aanroeping, vestiging (van den god) in tegenwoordigheid (van den offeraar); de priester richtte zijn gedachten op den Opperheer (Çiwa), opdat deze (als Agni) in de vuurplaats zou zetelen.

27. Nadat de god geplaatst was, werd de offerboter gesprenkeld, benevens zwarte sesamum en honig, mitsgaders brandhout van *Ficus religiosa*.

28. De heilige vuurplaats werd vereerd, de offerketel ging rond met visch, vleesch, wrongel enz., mitsgaders offerrijst vermengd met allerlei smakelijks.

¹ Wṛtti, Bal. ōrti, uit Skr. varti. Zie K.B. Wdb. onder ōrti.

29. Op het oogenblik dat de god opvlamde werden al de offeranden aangeboden: kruiden, vruchten, wortels, alsook bloemen, parfums, wierook, enz.

30. Nadat echter de god vereerd was, werden de groote R̥ṣi's volledig gespijzgd, en de monniken die tegenwoordig waren ontvingen eerbetoen en priesterloon.

31. De overige groote R̥ṣi's die hulde bewezen met een volledig heerlijk offer van wat gezondheid bevordert door geur en smaak, ook zij werden gespijzgd door de gemalinnen des Koning.

32. Na verloop van tijd werden de vrouwen van Daçaratha tot diens vreugde moeder; Rāma, de oudste zoon, werd (geboren) uit de vorstin Kausalyā.

33. Kaikeyyī had tot zoon Bharata, (die) beroemd (werd), grootmachtig, begaafd met voortreffelijke eigenschappen. Vorstin Sumitrā had tot zonen Lakṣmaṇa en Çatruḡhna.

34. Bij de geboorte van al de zonen werden brahmamen en leeraren verzameld; ten volle werden zij door den Koning met eerbewijzen ontvangen en op een maal onthaald.

35. Toen de koningszonen ouder werden, kregen zij onderricht om den wapenhandel te leeren. De Eerwaarde Wasiṣṡha, die bekwaam en ervaren was in de boogschietkunst, onderwees hen.

36. Niet lang genoten Rāma en zijn drie jongere broeders onderricht van Wasiṣṡha of zij waren kundig en ervaren in alle wetenschappen.

37. Al wat de groote Wijze onderwees, dat alles zonder onderscheid was grondig ingestudeerd. Zij werden daarom in de wereld met roem bekend als deugdzaam en braaf, hoe jong zij ook waren.

38. Er was een zekere R̥ṣi, de zoon van Gādhi, een meester onder de Yogins en een heremiet, een R̥ṣi van Kṣatriyageslacht, Wiṡwāmitra geheeten. Deze hoorde van Rāma's buitengewone begaafdheid.

39. Diens kluizenarij werd verwoest door gruweldaden-bedrijvende Reuzen; daarom wensche hij dat zijn kluizenarij door Rāma zou beschermd worden,

40. De voortreffelijke R̥ṣi begaf zich naar Koning Daçaratha; met eerbied ontving de Vorst zijn bezoek, nederig maakte hij zijn sēmbah hem tegemoet gaande.

41. «Wat is het doel van den grooten R̥ṣi? Gij zijt een meester in machtige spreuken, slaagt in alles wat Gij wenscht;

Gij tracht steeds naar de waarachtige waarheid, wat het hoogste is voor Wijzen als Gij zijt.»

42. Daarop antwoordde de R̥ṣi: «Wat Gij zegt Vorst, is waar, juist inderdaad. Ik, dien Gij voor U ziet, ben een asceet die zelfkastijding oefen, (voor wien) hogere kennis en Yoga (concentratie des geestes) het hoogste is.»

43. «Wat ik nu van plan was te doen, is te verzoeken dat de Koning mij bescherm. Eens terwijl ik offerde, vertoonden zich plots Reuzen die mij stoorden.»

44. «Indien het nu voegt, moge Rāma naar de kluizenarij gaan om die te beschermen en mij steunen opdat ik de Reuzen die mij hinderen, dooden kunne.»

45. Zoo sprak de groote R̥ṣi. De Vorst had Rāma zeer lief, en zonder te antwoorden boog hij voorover. Daarop sprak de R̥ṣi weder.

46. «O Koning Daṣaratha! hoor dan naar wat ik zeg en neem het zorgvuldig ter harte. Indien het niet voegt (wat ik verzocht heb), vergeef dan wat natuurlijk is van iemand die met aandrang om een gunst vraagt.»

47. «Eenerzijds is het de plicht van iemand zooals Gij zijt, dat hij tot steun strekke van alle asceten; alwie in vreeze verkeer, moet Gij beschermen in alle moeilijkheden.»

48. «Anderzijds is het de plicht van iemand zooals ik, U te onderrichten in hetgeen als plicht beschouwd wordt, wat goed of wat kwaad is; ik moet iemand zooals Gij zijt onderrichten in wat behoorlijk is.»

49. «Brahmanen en Kṣatriya's behooren bijeen: het ligt in den aard dat zij bij elkander toevlucht zoeken; geestelijken zonder vorst zijn verloren, doch ook vorsten zonder geestelijken gaan te gronde.»

50. «En dit is geen hachelijke zaak, want Rāma, zegt men, heeft groote kracht. Onder Uwe kinderen, doorluchtige Vorst, is er geen die hem in krachtigheid evenaart.»

51. »Daarom, o Vorst! twijfel niet dat Uw zoon zal overwinnen, en dat de Demonen en Reuzen zullen omkomen tengevolge van Rāma's macht.»

52. Zoo sprak de groote R̥ṣi. De vorst zweeg slechts, al peinzende; in zijn geest weifelende, verlegen, vermocht hij niet antwoord te geven.

53. «Indien Rāma nu gaat om de vijanden van den R̥ṣi in

de kluizenarij te bestrijden, zal hij zeker verschalkt worden en omkomen, want hij is nog een knaap, onbedreven (om zich te redden) in gevaarlijke omstandigheden.»

54. «Wel is waar is hij bedreven in den wapenhandel, maar hij is niet gewoon gevaarlijke vijanden te bestrijden; de Reuzen zijn alle tooverkundig en verraderlijk bij het vechten».

55. «Als ik echter weigerachtig ben om den R̥ṣi ter wille te zijn nu hij hier hulp komt vragen, zal hij, in zijne verwachting teleurgesteld, toornig worden, en worden wij alle zeker door hem vervloekt.»

56. Nadat hij een tijd lang had nagedacht, antwoordde hij dat hij toestemde en niet weigerachtig bleef: «Ja, ja! zooals Gij, groote R̥ṣi, beveelt; indien het zoo behoort, zal ik, Uw dienaar, U helpen.»

57. «De knaap is jong, onervaren, heeft nog niet gevochten en nog geen vijanden gezien; zoo hij echter in staat zal wezen U te beschermen, zal ik Uw verzoek, groote R̥ṣi, niet weerstreven.»

58. Daarna was de R̥ṣi tevreden. Hij stond op en nam verlof om dra naar huis terug te keeren. Rāma maakte zich gereed om op weg te gaan naar de kluizenarij.

59. Lakṣmaṇa, de voortreffelijke, hij deelde alle lief en leed met Rāma en was in zijn geest bestendig hem verkleefd; daarom ging hij mede naar de kluizenarij.

60. Hij was het beeld, het voorbeeld ter navolging voor hen die zich beijveren om (hun meerdere) te dienen: overal waar Rāma heentoo, ging hij mede; hij bleef niet achter, overal waarheen Rāma zich begaf.

61. Het was morgenstond: het licht breidde zich uit over 't schoone landschap; de beide (gebroeders) begaven zich op weg na afscheid genomen en hun s̥ēmbah gemaakt te hebben. Zij droegen een boog en den pijl Saṃhārarāja met zich. De vrouwen in Ayodhyā treurden weemoedig.

62. Toen 't oogenblik gekomen was dat men zich op weg zou begeven, hieven de geestelijken hun zegenbeden aan, en de vorstelijke muziekinstrumenten werden getokkeld om geluk te wenschen voor hen die op weg zouden gaan. De rechter arm van Rāmabhadra begon te trillen, zacht, om te verkondigen dat zijn vijanden tot den laatsten toe zouden verslagen worden.

II.

1. Het was juist herfst toen zij (Rāma en Lakṣmaṇa) zich daarheen (naar de kluizenarij van Wiṣwāmitra) begaven en de oorden die zij op hun weg zagen alle even liefelijk waren. Zij ontmoetten tal van groote stroomen met heerlijke badplaatsen; lusthoven, meertjes, watervallen, alle even helder.

2. Witte en roode lotussen geurden; de bijen gonsden, ¹ met opgewektheid hun toon latende klinken; en een zachte wind blies, een zoeten geur verspreidende. Rāma en Lakṣmaṇa hadden te dier stonde hun vreugde aan dat (alles).

3. Langs de kanten der wegen stonden overal bloemen verspreid, die Rāmabhadra al voortgaande plukte. Zij (de gebroeders) namen een bad, zich reinigende, in een vliet. Daarna gingen zij genoegelijk uitrusten op een vlakken steen.

4. Vol ontloken waren de Nymphaea's ² met roode bloemen; de golfjes van 't meertje maakten dat zij in beweging kwamen, zoodat zij zich vertoonden als vuurvlammen die zich bewegen. De bijen, daarboven rondzwervende, waren als het ware de damp er van.

5. Bekoorlijk leek het bosch, dat, als wilde het zich spiegelen, zich voorover boog, zoodat de schaduw er van duidelijk zichtbaar was in 't water. Een brutale Dēlēgvisch, zich snel bewegende, bracht stoornis, zoodat de schaduw, daardoor in de war gebracht, verdween, onduidelijk werd.

6. Toen was de tijd daar dat de Dagvorst verscheen: de Nymphaea's kwijnden, weg was hun schoon; het was of alle boomen mede bedroefd waren, de vogels maakten een luidruchtig geluid, dat men voor hun gewezen zou kunnen houden.

7. En de boomen deden zich voor alsof ze wilden bekeken worden, en ook de meertjes waren blijde. De bloemen er van, alle wit, waren, als het ware, hun oogen, en de zwarte bijen die er op zaten hun oogappels.

8. De waterroos begon te beven, door den wind getroffen, en roerde zich; het leek als weerde zij van zich af, als (een vrouw) die koppig tegen haar man mokte; de hommel was

¹ Ghūrṇṇiga, in den gedrukten tekst is een drukfout voor ghūrṇṇita.

² Gewoonlijk verstaat men onder kumuda de witte, in den nacht bloeiende waterlelie, maar er is ook een specie van Nymphaea rubra.

vroeger naar de Nymphaea gegaan. Daarom was zij afkeerig. Jaloerschheid ligt in den aard van een beminde huisvrouw.

9. In 't woud laten dolblijde bijen een liefelijk geluid hooren. De reeën slapen, in de meening dat hun een (slaap)-lied is toegezongen geworden. Ook de Caṇḍāla's komen daardoor tot misvatting, dewijl zij vast meenen kweelende Kalahaṃsa's¹ te hooren.

10. Helder, glanzend zijn de schoone meertjes, steeds toenemende in pracht, beschenen overal door 't licht der Zon, vermiljoenkleurig als lak waarvan de glans rood is. Ze lijken op 't gezicht als vuurgloed tot water gesmolten.

11. Zoo zagen zij de bekoorlijke woudstreek. Daarna zagen zij vruchtbare hoogvelden, prachtig, waar rijst groeide, alle effenglad, daar ze pas gewied waren, verrukkelijk. Rāma en Lakṣmaṇa aanschouwden die schoone velden met vreugde.

12. Hun weg ging over streken in 't gebergte met koeien die aan het weiden waren. Zij beschouwden dan de runderkraal. De koeherders waren in den morgenstond aan 't melken; hun werk was melk naar Ayodhyā te brengen.

13. Herderinnen, vrouwen van de bewakers der runderkraal en bergmeisjes keken inderdaad met weinig ingetogenheid naar de twee gebroeders die voorbijgingen; zij waren gerust nu zij pas naar de koeien omgezien hadden, vóórdat zij gingen kijken.

14. Diep was 't geluid der karnenden, en vroolijk, (zoodat) men het zou kunnen houden voor de muziek van wie in gezelschap een drinkgelag houden. Alle personen die karnden leken als te dansen, terwijl hun beide armen beurtelings zich bewogen.

15. Dartel maakten de reeën vlugge bokkensprongen. Het was 't herfstseizoen dat ze zoo dartel maakte. Op de hooge vlakten waren ze aldoor aan 't vreten. Rāma en Lakṣmaṇa hadden veel pret met er naar te kijken.

16. Helderwitte wolken, groot en dik, verbreidden zich onder aan de zijden der bergen. Door den steeds toenemenden wind rezen zij hoe langer hoe hooger, zoodat zij op 't gezicht den weergaloozen Himawat geleken.

17. En een leeuw die zich daar aan den bergkant bevond brulde; zijn geluid weërgalmde met kracht in 't luchtruim.

¹ Een soort zwanen.

Toornig, van zins om aan te vallen, blikte hij naar boven. Och! dwaze leeuw, die waande dat zijn vijand brulde.

18. Aan den kant zagen zij daar ook een schoonen waterplas, die alleen witte lotussen had; er waren geen roode bij. Zonder dat men ze zag, waren er ook witte ganzen die daar zwommen; alleen hun zacht, teeder, fijn geluid was te hooren.

19. Onder alle waterplassen was er geen zonder lotussen. Het ontbrak niet aan lotussen die alle vol bijen waren, en de bijen gonsden alle; er waren geen die hun geluid niet lieten hooren; hun geluid was oor-streelend, geen enkel was onaangenaam.

20. Toen Rāma en Lakṣmaṇa aan de kluizenarij van den grooten Ziener gekomen waren, kwamen alle hermeten te gader hun tegemoet. Met wijwater, bloemen, vruchten, wortels, reukwerk, wierook, betelnoot, drinkwater, werden de gasten door den grooten Ziener onthaald.

21. Nadat zij 't gastmaal genuttigd hadden en verzadigd waren, vermeiden zij zich in de kluizenarij des grooten Zieners. Alle asceten spraken vertrouwelijk met hen en met hoogachting, zoodat zij met genoegen en gerust in de kluizenarij vertoefden.

22. Liefderijk gaf toen de Rṣi hun goddelijke (d. i. gewijde) wapens; tevens werden Rāma en Lakṣmaṇa in de geheime leer onderwezen. De goddelijke, onfeilbaar-machtige (geheime) kundigheden, (genaamd): Atidurjayā, Jayā, Vijayā, Jayantī, die werden hun medegedeeld.¹

23. Al die wetenschappen zijn door hen duidelijk begrepen geworden. Zij vermeiden zich in de schoone woudstreken. Daar zagen zij in eens een Rākṣasī (Reuzin) komen met geen ander doel dan om te moorden, een onderdaan van koning Daśasya (Rāwaṇa), met name Tāṭakā.

24. Rāma spande zorgvuldig zijn goeden boog, den goddelijken Gaṇḍīwa en legde een scherp en pijl op; hij mikte op haar nek, zonder missen, en Tāṭakā viel bezinningloos nederrollende.

25. Zij was nu dood en de groote Ziener was verblijd; de welvarende kluizenarij had niets meer te duchten. Voortaan hielden de vogels op met bevreesd en bedrukt hun geluid te

¹ Het is opmerkelijk dat die namen van kundigheden in onze Sanskrit-bronnen niet aangetroffen worden.

laten hooren. Knapen van den grooten Ziener lieten zich hooren en redeneerden weder (over philosophische kwesties).

26. Vroeger toen Tāṭakā er nog was, 'zwegen de asceten; tijgers zwegen stil in hun holen, zich schuil houdende; de leeuwen kreunden, hongerig, mager, uitgeput. Slechts de rhinocerossen aten zich zat: zij zochten hun toevlucht in de doornstruiken.

27. Nu is Tāṭakā, het voorwerp van hun vrees, dood; de tijgers houden op met vasten, verzadigen zich aan de menigte van wild, reeën; de leeuwen zwerven zeer gewelddadig rond in 't bosch, roovende; door dolle olifanten te eten maken zij een einde aan hun vasten.

28. Alle gewassen die de Ṛṣi's plantten, nu niet meer vernield, gedijden prachtig en droegen tegelijk vrucht: Mangga's, Ambawangs spoedig dicht bezet bogen allen nederwaarts: het leek op 't gezicht alsof ze hun vruchten als sēmbah aanboden.

29. Toen de kluizenarij (weder) welstand en volkomen gedijen genoot, werden Rāma en Lakṣmaṇa door de Ṛṣi's gehuldigd. Zij werden gebaad, eervol onthaald, en namen plaats op het rustbed. Daarop sprak de Ṛṣi, terwijl hij zijn blik vestigde op hen die van goddelijk geslacht waren:

30. «O! Rāma en Lakṣmaṇa, mijne zonen! luistert nu wat ik zeggen zal. Gij beiden zijt een deel van Nārāyaṇa; uw lichaam is wezenlijk Wiṣṇu. De geheele wereld is weleer door U in stand gehouden; gij beschermt onze offers; door U kunnen wij hier onze offerhandelingen volbrengen.»

31. Zóó sprak de groote Ziener. Daarop antwoordden de geëerden: «Het is zooals Gij zegt, groote Ziener. Gij hebt niets te duchten, want de macht van Uwe ascese is groot, onovertreffelijk. Dat is de oorzaak dat wij Uwe vijanden zullen overwinnen.»

32. Zóó sprak de voortreffelijke koningszoon Rāmabhadra. Hij nam zijn wapentuig: boog en goddelijke werpwapens, en maakte zich op en ging behoedzaam rond in de kluizenarij. Lakṣmaṇa vergezelde hem, eveneens gewapend.

33. Daarop werd aan al de Ṛṣi's de verschuldigde eer bewezen,¹ Weldra kwamen de vijanden tegelijk opzetten in dichte drommen, vreeselijk, als wolken in 't luchtruim wanneer ze nederhangen.

¹ D. i. R. en L. verzochten te mogen weggaan.

Zij hadden gruwelijke slag tanden; die slag tanden geleken bliksems.

34. Fluks keek daar Lakṣmaṇa naar boven. Vastberaden spande hij zijn boog terwijl hij de houding aannam van (bij 't schieten) met aaneengesloten beenen te staan. Zonder fout mikte hij herhaaldelijk met zijn halvemaanvormigen pijl, en verdelgd sneefden allen zonder dat er één overbleef.

35. Hun hoofden waren zeer gruwelijk, vreeselijk als van Rāhu; hun geluid kermde vervaarlijk in 't luchtruim, en hun lichamen vielen als hoofdelooze rompen donderend ter aarde. Alle asceten zagen het aan met angst.

36. Nu rukte Mārīca, hun hoofd, aan met wraakgevoel beziel. Terwijl hij een toovergestalte aannam, rukte hij aan, den vijand tegemoet. Rāma, niet uit het veld geslagen, de moedige held, ging voorwaarts. Om Mārīca op de proef te stellen, sprak de prins.

37. «Mārīca, dwaas! wat wilt gij hier in de kluizenarij? gij, een vleescheter, bij de kluizenaars die geen vleesch plegen te eten. Indien gij echter goud verlangt van de asceten, (zeg ik): alles wat monnik heet, heeft geen have, is zeer arm.»

38. «O! zeer verdwaasde, zeer onnoozele Rāmabhadra! Niet goud is het waarom het ons te doen is met hier te komen. Geen vleesch; niets er van. Wij willen hier alleen verwoesting aanrichten. Het ligt in den aard van ons, Reuzen, vijanden der wereld te zijn.»

39. «De offerenden te storen, en onschuldige asceten te dooden, dat is de plicht van demonen,¹ van echte Reuzentelgen. Boosaardig, zeer gewelddadig, zijn wij er steeds op uit om de wereld te verschalken. Onze aard is wreed; geen is er goedgezind.»

40. «Zoo worde de geheele wereld zonder onderscheid door ons verwoest, de aarde door ons tot een wildernis leeggemaakt, want het is de eigen aard van ons Reuzen, dat wij in de wereld geweldenarij bedrijven.» Zoo sprak hij; terstond antwoordde prins Rāma:

41. «Indien gij de booze natuur der Reuzen wilt volgen, mijn aard is zuiver en ik zal den plicht van een vorst nakomen: al de ellendige Reuzen, vijanden der wereld, zullen zonder dat het verhinderd kan worden, zooveel als er zijn, door mij gedood worden.»

¹ L in den tekst niñña⁰ voor niñā⁰.

42. «Jij, Mārīca, bent een domme geweldenaar, die niets ontziet; buitengemeen misdadig jegens de kluizenarij van den grooten Ṛṣi. Jij bent futloos als gras, verdord gras. Ik schaam mij om jou te bevechten. Ga, verdwijn van hier!»

43. Zoo sprak Rāma, terwijl hij zijn grooten boog ophief. Hij schoot met den Windpijl: een hevige wind. Mārīca, de Reus, als geknot, werd machteloos; weggeslingerd, verdrongen ging hij heen zonder den strijd te hervatten.

44. Nadat hij door den pijl weggeslagen, als verplet was, riepen Indra en de overige goden met blijdschap toejuichend: «O Rāma! o brave, voortreffelijke zoon van Daçaratha!» Zoo spraken zij, terwijl zij een bloemenregen op hem lieten nederdalen.

45. Met opgeruimden geest verrichtten de groote Ṛṣi's hun offeranden. Zij waren ongestoord, zonder dat iets ontbrak, bij hun eeredienst, en hun offers waren vlekkeloos en vrij van ongunstige verschijnselen. Nadat de groote Ṛṣi 't offer aan den Vuurgod volbracht had, sprak hij wederom:

46. «O Rāmābhadrā! heerlijk is Uw gunstbewijs. Gij zijt, zeg ik, de hoeder van 't aardrijk, terwijl Gij hier zijt; daardoor is deze aarde, mijns bedunkens, aan den hemel gelijk; de wedergade¹ van 't zijn van den god Indra, den gemaal van Çacī, daar (in 't hemelrijk).»

47. «Al Uwe lichamen die ik mij herinner, aanschouw ik thans. Gij zijt een deel van Wiṣṇu, een godheid, mijn zoon, van bovenaardsche kracht. In vroeger tijd is de koning Bali door U omgekomen. De zoogenaamde Melkocean is weleer door U geroerd.»

48. «Voorts hebt Gij den hals van Rāhu met den discus getroffen; talrijk zijn de Daitya's en Dānawa's die voorheen door U verslagen zijn. In een vroeger tijdperk hebt Gij U goddelijk gemetamorphoseerd in de gedaante eens evers en de Aarde die verzonken was hebt Gij opgebeurd.»

49. «Nu moet gij 't volgende hooren; van koning Janaka zal ik spreken. Hij wenscht thans een offer te verrichten, zegt men, en daarenboven een zoogenaamd Swayamwara te doen plaats hebben. Zijn dochter Sītā zal uitgehuwelijkt worden.»

50. «Zij zal echter niet te koop zijn voor schatten en een

¹ Ka bwat is eigenlijk „wat van gelijke zwaarte, gelijkwaardig is”.

koninkrijk; zelfs de heerschappij der drie werelden is geen prijs waarvoor men haar koopen zal. Slechts een uitstekend man wil zij als dengene dien zij als heer zal eerbiedigen, en die grootmachtig, deugdenrijk en van edel geslacht is.»

51. «Toen Sitā in der tijd geboren werd, was zij vergezeld van een boog, een verwonderlijk schietwapen; die strekte tot haar nageboorte. Indien er nu iemand is die den boog spant en bij machte zal wezen dien te buigen, zal hij de gemaal der dochter van koning Janaka zijn, en geen ander.»

52. «Mijns inziens dan behoort Gij mede daarheen te gaan. Slechts Gij zijt het die in staat zult wezen den boog te buigen; al is die sterk, hij zal door U in tweeën breken. Blijkbaar zult Gij alleen door Sitā gewild worden.»

53. Zoo sprak de Groote Ziener tot beide prinsen. Zonder wederstreven maakten zij zich toen tegelijk op en namen eerbiedig afscheid. Nadat zij hun complement gemaakt hadden vertrokken zij spoedig, Rāma en Lakṣmaṇa, naar de koninklijke hoofdstad Mithilā.

54. Toen zij op het schoone hofplein kwamen, hieven de talrijke toeschouwers een geweldig daverend gejuich aan. Bij 't aanschouwen van de gestalte der twee prinsen waren zij verbaasd in hun geest en zeiden opgetogen:

55. «Zijn het de twee Aṇvins die hierheen gedwaald zijn? of de Minnegod, vergezeld van de Lente? voorkomen, gebaren, schoonheid van gestalte, (alles) vertoont de kenteekenen van voortreffelijkheid. Of is het de god Triwikrama (Viṣṇu) die zich wil vertoonen?»

56.-57. Zoo spraken de kijkende menschen alle even blij van geest; zij prezen den schoonen, goddelijken Rāma. Daarop nam koning Janaka verheugd 't woord: hij beproefde Rāma en gaf hem een boog, den goddelijken boog waarmede in der tijd Tripura bedwongen was; den boog van god den Opperheer (Īwa) in een verleden tijdperk. Onder alle vorsten was er geen die hem kon spannen en buigen: alleen Rāma was het die hem in tweeën brak.

58. Nadat dan de boog doorgeknapt was, verheugde zich de vorst; zielsblijde was koning Janaka over de macht van prins Rāma. Daarop zeide Janaka tot de voornaamste hofbeambten:¹

¹ Misschien eigenlijk „officieren.”

59. «Rāma, hij alleen is waardig door Sītā als heer en gemaal geëerd te worden. Hij is van een volmaakt goede familie, en ook in den bloei der jeugd en krachtig. Noodigt Daçaratha nu uit dat hij spoedig op weg ga en deelt hem mede dat Rāma in den echt zal verbonden worden.»

60. Zoo sprak koning Janaka tot de gezanten. Zij gingen op reis, kwamen aan, traden binnen en verhaalden al wat er gebeurd was. Daçaratha was verrast, toen hij de uitnoodiging vernam. Zonder tegenstreven voldeed hij aan 't verzoek en dra kwam hij ter plaatse.

61. Toen hij in de vorstelijke hoofdstad Mithilā aangekomen was, maakte Janaka zich eerbiedig op om hem tegemoet te gaan. Van allerlei aard was 't gastonthaal met de gepaste genotmiddelen. Daarna zeide koning Janaka, met blij gelaat:

62. «O Heer Vorst! grootmachtige held! Moge wat recht, nuttig en gewenscht is door U, als koning, (steeds) beoefend worden.¹ Gij zijt een vriend van den god Indra en als het ware aan een godheid gelijk. Wij prijzen ons waarlijk gelukkig dat Gij hier gekomen zijt.»

63. «Uw zoon is rijk aan deugden, goed van inborst, krachtig; Rāma heeft in 't geheel zijns gelijke niet in deze wereld. Sītā zal aan Uwen zoon, aan geen ander, trouw toebehooren. Dat is het doel waarmede Uwe Hoogheid uitgenoodigd is geworden om hierheen te komen.»

64. Zoo sprak hij. Daarop kwam de uitnemend schoone koningsdochter te voorschijn, volledig uitgedost, met welriekende bloemen (in het haar). Zij trad voorwaarts en maakte haar sēmbah voor de twee heerschers en den prins² Rāmabhadra.

65. Na hun sēmbah gemaakt te hebben, gingen beiden met elkander op naar het bruidsvertrek, beide even blij van zin. Eenigszins beschaamd hadden zij pret terwijl zij naast elkander lagen. Het is niet gepast te gewagen van wat aldaar voorafging aan hun slapen.

66. De nacht ging voorbij; het was morgenstond; de zon kwam op. Toen nam Daçaratha afscheid om naar Ayodhyā terug te keeren, en zijn zonen Rāghawa (Rāma) en Lakṣmaṇa ook. Sītā vertrok mede tegelijk met haar dienstpersoneel.

¹ D.i. Mogen die drie voorwerpen van menscheijk streven, triwarga, onder Uwe hoede steeds gedijen.

² In den tekst is pūtra een drukfout voor putra.

67. Ook ministers en hofbeambten (of: officieren) allen te paard. Zij gingen en trokken door liefelijke woudstreken. Eensklaps komt een gruwelijk uitziende asceet hun tegen. Zijn lichaam was zoo lang als een wijnpalmboom, en hij droeg een boog op den schouder.

68. Zijn baard was ruig; zijn knevel rossig; zijn haarvlechten roodachtig. Zijn naam was Rāma Bhārgawa, niet anders. Volledig gewapend kwam hij opzetten om een tweekamp aan te gaan. Hij sprak met onbeschaafde taal, zonder eenig ontzag:

69. «O Rāmadewa! ik heet Rāma in de wereld. Indien jij krachtig en moedig bent, stel je tegen mij te weer; jij zult door mij gedood worden, of ik zal door jou sneven. Span mijn boog, indien jij werkelijk krachtig bent.»

70. Zoo sprak Paraçurāma ten tweekamp uitdagende. Sītā ontstelde en sidderde bij dat ongewone schouwspel. Toen zei Daçaratha, aldoor eerbiedig buigende, uit liefde voor zijn zoon en schoondochter:

71. «O zoon van Jamadagni.¹ Gij zijt machtig, vermaard in deze wereld; tal van machtige koningen zijn door U gevelde, gedood. Nu wilt Gij ook nog strijden met Rāma. Dat is niet behoorlijk van U; hij toch is een knaap die zijn volle kracht niet heeft.»

72. Zoo sprak de vorst smeekende, vriendelijk sprekende. Paraçu-rāma gaf in zijn trots daaraan geen gehoor; wegens zijn overmoed dachtte hij volstrekt niemand; er zijn geen anderen die kracht hebben, dacht hij, hij alleen maar (had die).

73. Zijn boog was buitengewoon voortreffelijk, groot en lang, alsook de pijl dien hij aan den prins Rāma overhandigde. «Indien jij (den boog) kunt spannen, zal ik door jou overwonnen zijn; ik zal hulde bewijzen,» zeide hij, «ik wil je kracht beproeven.»

74. Rāmadewa, de moedige held, trad vooruit, nam den grooten boog aan met een pijl. Fluks trok hij (de pees) aan; het lukte hem den pijl op te leggen. Jāmadagni werd bleek, en zweeg verbijsterd.

75. «Rāma Bhārgawa, wat, denkt Gij, zult Gij door mij ondervinden? Zal op Uw hals of Uw hart geschoten worden? Dit moet niet zonder vrucht afloopen; ik zal U dooden. Als

¹ Paraçu—rāma.

Gij echter langer wilt leven, buig dan eerbiedig en doe onderdanig wat U bevolen wordt.»

76. Paraçurāma was beschaamd, ontsteld, verlegen: hij hechtte met groote liefde aan het leven. Dan, eindelijk zeide hij: «Het heerlijke hemelrijk daar boven is mij door den God Indra ter ontvangst bereid. Daarom schiet mij dood, opdat ik daarheen gelange»¹

77. Zoo sprak Paraçurāma en onmiddellijk daarop ging hij heen, beschaamd 't gelaat van den prins Rāma te zien. Het geheele leger juichte met luid geschal; Sītā was blij en hield op neêrslachtig te wezen.

78. Toen Bhārgawa vernederd en heengegaan was, omhelsde Daçaratha verheugd zijn zoon Rāma. Vervolgens togen zij van daar, de rijdieren maakten zich op in harden draf. Na aangekomen te zijn, gingen de menschen van Ayodhyā hun tegemoet.

III.

1. De groote Koning Daçaratha kwam dan in de hoofdstad Ayodhyā en de koningszoon Rāma werd geprezen door 't geheele volk, omdat hij de vijanden der groote Zieners in de kluizenarij verdelgd had en ook de machtige Paraçurāma door hem vernederd was.

2. Er was geen ander die door alle menschen geëerd werd, geen ander dan Prins Rāma, hij de machtige. De ministers en legerhoofden, verheugd en blijde, prezen hem allen evenzeer. Hij was het die door (geheel) Ayodhyāpura tot koning begeerd werd.

3. Evenzoo was Koning Daçaratha opgetogen en blijde, Rāma alleen zou koning wezen, niet Bharata: zoo was zijn zin. Diensvolgens werd het vast gebod van den Vorst luid uitgevaardigd; reeds was 't geheele leger van 't woord des Vorsten onderricht.

4. Veelvuldig waren de plechtige voorbereidselen voor de wijding (van Rāma tot mederegent) die aanstaande was. Een troonzetel met voetbank van voornaam edelgesteente werd gereed gezet, en gouden potten gevuld met wrijwater waren

¹ De Jav. dichter heeft hier 't oorspronkelijke misverstaan. Paraçu-rāma, in 't leven gespaard, gaat weg en begeeft zich naar Zuid-Indië, niet naar den hemel van Indra, maar naar den Mahendra-berg in Zuid-Indië.

reeds klaar gezet. De vergaderzaal werd met koemest (op den vloer) bestreken en bestrooid met reukwerken en onontbolsterde graankorrels.

5. Geurig rookten de (testen) wierook die alle langs de kanten gerangschikt waren; de rook er van dwarrelde, (van) wierook van Bdeilion met doordringenden geur. Welriekende bloemen, geurige Tjampaka's en Asana's (Terminalia's) lagen overal verspreid, geurend, en banieren en vaandels die door den wind zacht wapperden

6. Ten tijde toen hij (Rāma) de koningswijding zou ontvangen, die aanstaande was, voelde Kaikeyī, de gemalin des Vorsten, verdriet: zij wenschte dat haar eigen kind, Bharata, koning zou wezen, want zij had dat beding gemaakt, toen zij weleer tot vrouw genomen was.

7. Nu was haar zoon er niet, daar hij naar zijn grootvader op bezoek gegaan was. Bharata was niet bekend met wat Kaikeyī in den zin had; zij echter zag steeds met afgunst op Rāma, en vertrouwde ten eerste op het afgesproken woord van hem die haar trouwde.

8. Zij ging tot den Vorst, met den vasten wil om de voorgenomen zaak te verhinderen, Zij eischte dat Prins Rāma in de wildernis zou verblijven; dat háár zoon koning zou wezen, verlangde Kaikeyī. (Daarover) werd Koning Daçaratha verdrietig, neêrslachtig, bedrukt.

9. Tengevolge dat de Vorst het gegeven woord gestand moest doen, beval hij zijn zoon (Rāma) (in ballingschap) te gaan. Alle menschen meenden als ware zijn liefde verdwenen; verdrietig, treurende, erg teleurgesteld, zeer verbluft zuchtten zij, en met elkander beraadslagende begaven zij zich gezamenlijk naar Rāma.

10. «O, hoe hardvochtig ¹ is de Vorst, die in 't geheel niet let op deugden, en slecht is Bharata; ach! zeer groot is de gemeenheid van Kaikeyī.» Zoo spraken zij eer zij voor Rāma verschenen. Zij waren te rade om met hem mede te gaan naar de wildernis zonder achter te blijven.

11. Dan de Prins was vastbesloten en onmiddellijk zeide hij: «Goede mannen! ² weest gij allen niet bedroefd dat ik naar de

¹ Lalus. in den gedrukten tekst is een drukfout voor lalis.

² Voor laki-ñku, mijne helden, weet ik geen geschikt „equivalent”.

wildernis ga, want dat is het bevel des Konings; dit is een gunst die mij gewordt. Het is mijn voornemen als kind het bevel mijns vaders te volbrengen.»

12. «Want hij is het die verwekt; hij maakt dat men zal weten wat Noord en wat Zuid is; hij onderhoudt en beschermt het kind in gevaar. Groot zijn de weldaden van den Vorst; daarom ben ik niet weêrspannig; liever ben ik ten eenen male dood dan mijn vader ongehoorzaam te zijn.»

13. «Keert dan allen terug; weest niet treurig om mij; eerbiedigt mijn jongeren broeder, Bharata, als toekomstigen koning, zonder weifeling. Want ik erken mijn jongeren broeder als koning en geen ander. En hebt vertrouwen op den Vorst. Weest niet treurig in 't hart.»

14. Zoo sprak hij. Vervolgens stond hij op en ging heen. En zijn jongere broeder, Lakṣmaṇa, en Maithili (Sita) gingen mede. Sumantri, ¹ de rijksbestierder, deed hun uitgeleide naar de wildernis. Ook allen die wilden dat hij (Rāma) koning zou wezen, volgden medelijdend.

15. Hij kwam in 't bosch bij de rivier de Tamasā, dat zeer bekoorlijk was. Toen de dag voorbij was, overnachtte hij in de vreeselijke wildernis; bewaakt door den geheelen troep, die al maar door sliep. Toen de dag aangebroken was, maakte Rāma zich fluks stilletjes weg.

16. De jonge Lakṣmaṇa en Maithili gingen meê. Niemand had het gemerkt toen zij stilletjes verdwenen. Neêrslachtig was de troep bij 't ontwaken en Sumantri was bedroefd, omdat Rāma verdwenen was zonder dat men wist waar hij gebleven was.

17. Luid schreide (de schare) in het woud, erg weeklagende en jammerende, niet wetende waar te zoeken naar hen die verdwenen waren zonder dat men ze zag. Allen keerden dan terug naar Ayodhyāpura, doch hun gemoed keerde niet terug; het ging mede met Rāma.

18. En de rijksbestierder Sumantri nam een reinigingsbad in de groote rivier. Hij trachtte zijn gemoed op te beuren, doch zijn kommer werd hoe langer hoe grooter. Toen keerde hij huiswaarts, terwijl hij onder weg steeds dacht aan Rāma. Aangekomen te Ayodhyā, had hij 't gevoel alsof de wereld nietig was.

¹ In 't Skr. Rām.: Sumantra.

19. Hij ging het paleis binnen en schreed voorwaarts tot den Vorst. Koning Daçaratha zag op, weemoedig, en viel in zwijm, omdat hij Sumantri alleen zag zonder gezelschap. Zijn hart brak door de scheiding terwijl hij steeds aan 't leed van zijn zoon dacht.

20. In vroeger tijd werd hij geprezen en geroemd als manmoedig en onwankelbaar. Geduldig, zwijgend verdroeg hij 't grootste leed. Nu echter bij de scheiding was zijn geduld weg. Hij gevoelde zich slap en verslagen; zijn standvastigheid was verdwenen.

21. Rijstkost wilde hij niet; zelfs alles waaraan hij gehecht was, liet hij achterwege; hij hield op zich fijn te kleeden; hij werd ontdaan van zijne sieraden. Hij zwierf heen en weer;¹ zijn gemoed, dat met smart vervuld was, bleef gesloten;² of wel hij ging naar den lusthof om zijn zinnen te verzetten.

22. Hoe langer hoe meer werd zijn hart bedroefd, neêrslachtig en vervuld van smachtend verlangen. In geestverwarring aanschouwde hij den lusthof die zoo schoon was; in den waan dat het een geneesmiddel was om hem te troosten terwijl hij smachtend verlangde naar zijn zoon. Hij keerde terug uit den tuin bedroefd, jammerlijk gebroken, bezinningloos.

23. Soms ook zat hij met gebogen hoofd³ op de fijne, koele matras. Zijn lichaam werd bestreken met Andropogonwortels en sandel, doch het smaakte niet, bracht hem geen verkoeling aan, alles was heet voor zijn gevoel. Wegens de heftigheid van zijn smachtend leed keerde hij eerlang naar den hemel terug.⁴

24. De vrouwen des Konings slaakten telkens terugkeerende kreten en weenden. De haarkapsels werden losgemaakt en de band er van hing los uit hoofde van hun leed; de juweelen, gouden sieraden enz. en ringen vielen op den grond, daar zij neêrgerold lagen, neêrslachtig, bedroefd, weeklagende, krijtende.

25. De ministers en militaire hoofden gingen toen gezamenlijk beraadslagen. Bharata, opontboden, nam spoedig de terugreis aan en kwam ter plaatse. Hij zag het hof als verlaten, en alles

¹) De beteekenis van mabayaṇan is onzeker, ondanks de Jav. opvatting.

²) Hij krompte alle leed in zijn borst op.

³) Met kēlu vgl. men Sund. hēluh, hēluk.

⁴) Een uitdrukking voor het overlijden van voorname personen.

heel stil. Het was alsof de groote marktstraat verdelgd was, want er kwamen geen warenventers voor den dag.

26. Met ontroerd gemoed ging hij 't paleis binnen. Allen die hij aantrof liepen luid schreiende hem tegemoet. Hij vroeg inlichting omtrent de ziekte waaraan de Koning gestorven was. Zijne moeder gaf haar zoon naar waarheid daaromtrent bescheid.

27. Toen hij vernomen had wat de oorzaak was van 's Konings dood, werd hij toornig, verbolgen op zijne moeder. Voorts sprak hij: «O Moeder! Gij zijt uitermate meedoogenloos van hart; slecht, gemeen. Gij kondt het over U verkrijgen het plan des konings te verhinderen! zonder dat hij er in berustte.»

28. «Wat win ik er bij, dat zij drieën naar de onherbergzame wildernis gegaan zijn? Hoe groot zal het genoegen zijn dat U wacht bij Uw zoon in Ayodhyā? Doch wij zullen allen mede sterven tengevolge van leed, door Uwe schuld. O hoe voortreffelijk is het dat Gij zoo onmeedoogend gezind zijt om de geheele wereld te dooden!»

29. «Gij beveelt dat ik nu koning zal zijn. Wat zal het een koning baten de gansche wereld te onderwerpen, als tweedracht er 't gevolg van zal wezen? En gij maakt dat ik onder moet doen voor Lakṣmaṇa, die trouw aan Rāghawa gehecht zonder weifelen hem volgt.»

30. Zoo sprak hij, hevig uitvarende tegen Kaikeyī. Hij was in 't geheel niet er op gesteld om koning te zijn: hij was standvastig, trouw gehecht aan zijn ouderen broeder. Onafgebroken vloeiden zijn tranen uit droefheid wegens zijn leed. Straks hield men hem terug van steeds aan den dood des Konings te denken.

31. Hij werd vriendelijk toegesproken door 't geheele leger en zijne moeder; zijn leed was verdwenen, zijn hart wederom verhelderd, want het is de natuur van alles wat geboren wordt, dat het eindigt met den dood. Dat was het wat hij in gedachten hield en daarop was zijn kommer verdwenen.

32. Hij beval toen de hoofden van 't dienstvolk (het lijk van) den Koning te verbranden. Hij verrichtte de (rituele) reiniging en bracht het doodenoffer op den laatsten dag der afgaānde maand. Na afloop daarvan wilde Bharata Rāma opzoeken, in zijne trouwe gehechtheid aan zijn ouderen broeder: een navolgenswaardig voorbeeld voor de geheele wereld.

33. Olifanten, paarden en wagens waren de hoofdbestand-

deelen van 't leger dat volgde. Toegerust vergezelden zij Bharata. Spoedig trokken zij uit. Aan het bosch gekomen, drongen de olifanten, wagens, paarden er in door. Zij zwierven in 't bosch rond en zochten naar Rāma.

34. Aan den oever der rivier de Tamasā, daar was het moeilijk toegankelijk; het was een dicht, ondoordringbaar woud, waar diepe hollen waren, onbewoond, ¹ zoo diep waren ze, en een rivier, ravijnen, moeilijk begaanbaar, vreeselijk, uitgestrekt, stonden in den weg, (doch) Bharata zocht zonder de minste vrees te hebben zijn ouderen broeder.

35. Hij vond den gezochte niet; hij toog verder zoekende, onvermoeid. Hij vond een zuivere rivier, buitengewoon schoon, den beroemden Ganges, die rein en blank was als kristal en Candrakānta-edelsteen, gelijk het hart van Bharata, trouw gehecht aan zijn ouderen broeder.

36. Wederom doorgaande trof hij de groote rivier aan die bekend is onder den naam van Yamunā, wier stroom schitterend helder is. Benedenwaarts vereenigt ze zich met den blanken Ganges, gelijk de god Wiṣṇu met den god Ćiwa.

37. Wederom voortgaande trof hij een kluizenarij aan; het was de welvarende en bekoorlijke hermitage van Bharadwāja. Het was tegen den tijd dat de dag voorbij was en de avondstond gekomen. De groote Rṣi met zijne leerlingen gingen Bharata eerbiedig tegemoet.

38. Menigvuldig waren de vormen van gastonthaal des grooten Rṣi's welke voortkwamen uit diens (wondermachtigen) Yoga: onmiddellijk daalden schoone, verwonderlijke Pārijāta-boomen ² neder, die alles wat men wenschte konden bevredigen, als geschenk van den Wijze. O, hoe vruchtdragend is de buitengewone ascese die alles wat men wenscht verschaft!

39. Vrouwen van Indra's wereld en hemelnimfen daalden neder ³: zij dienden namelijk tot vrouw voor de verbaasde geëerde gasten. Zij bliezen op de rietfluit, zongen liedjes,

¹ De vertaling van *agraha* is onzeker. Skr. *agraha*, Pāli bet. „voor-naaste”, wat hier niet past.

² Eigenlijk *Erythrina*, maar hier bedoeld als een mythische wonderboom.

³ De uitdrukking „vrouwen en hemelnimfen” is ietwat vreemd, doch laat zich verklaren wanneer men vergelijkt Rām. II, 91, 42 vgg., waar men leest dat Brahma en andere goden vrouwen (*striyas*) zenden en dat Hemelnimfen (*Apsarasen*) uit Indra's hemel neërdalen.

bespeelden kinnara's¹ en luiten, dansten. De geëerde gasten hadden groot behagen daarin; vervolgens betrok men na een poos het nachtverblijf.

40. Toen de dag aangebroken was, toog Bharata weder op weg en zocht zijn ouderen broeder. Met zijn leger kwam hij aan het wonderschoone meer Mandākini.² Toevallig ontmoette hij naakte boschbewoners³ die daar waren. Zij lichtten hem in omtrent het oord waar Rāma was.

41. Er is een heilige berg, de Citrakūṭa, moeilijk toegankelijk, hoog, en groot. Die schoone en bekoorlijke berg was het, waar Rāma verwijlde. Met blijdschap vernam Bharata het bericht; fluks maakte hij zich op, en het geheele leger beklom den moeilijk begaanbaren berg.

42. Toen hij dicht bij kwam, keek Lakṣmaṇa met beduchtheid naar hem: in den waan dat hij een vijand zag aankomen, hield hij zijn boog gereed, rustte zich toe door zijn wapenhemd aan te doen, en stond moedig op zijn hoede; zijne wenkbrauwen bewogen zich en grimmig fronste hij 't voorhoofd.

43. Hij zag dat Bharata ongewapend was, geen lans, geen schild had, en dat slechts paarden, olifanten, wagens in groote menigte hem vergezelden. Toen hij al meer nabijkomende hem herkende, liet hij zijn boog achter, liep naar zijn ouderen broeder toe, hem van alles onderrichtende.

44. Bharata kwam snel toe op Rāma, hem eerbiedig begroetende, met zijn leger. Daarop gaf hij kennis dat de Koning gestorven was. Bedroefd schreiden zij allen luid tengevolge van hun leed. Onmiddellijk daarna hielden zij op met diep te treuren en namen allen een reinigingsbad.

45. 46. Nadat Prins Rāma het bad genomen had, sprak hij: «Broerlief Bharata, keer terug, toe, naar Ayodhyā. Het gebod van den Vorst, dat is oorzaak dat ik mij naar de wildernis begeef, niets anders. Volg Gij dan op als koning; daarom moogt Gij niet weifelen. En gij bezit groote deugden, ze zijn niet te tellen. Gij zijt dapper, ervaren in de heilige schrift en in staatsbeleid. Daarom zijt Gij geschikt om koning te wezen, verdienende als beschermer te heerschen. Wat is het nut van Uwe deugden, indien ze niet deugden zullen zijn van een koning?»⁴

¹ Zeker snareninstrument.

² De M. is eigenlijk een rivier, en niet een meer.

³ Voor paṅguh sira leze men p. nira.

⁴ D.i. indien zij zich niet kunnen openbaren, wanneer Gij geen koning wordt.

47 «Doch indien Gij ongenegen zijt als koning op te treden¹ terwijl ik in de wildernis verblijf, geef dan slechts gehoor aan mijn woord, wees onderdanig jegens Uw ouderen broeder. Zekerlijk zal ik toch, denk ik, terugkomen; wees Gij niet droef te moede; wees slechts als hoeder in de residentie, broerlief.»

48. Zoo dan sprak hij, uitnemend standvastig, bewonderenswaardig van zin; hij vermocht het, zijns vaders trouw aan 't gegeven woord niet te schenden. Aldus beval hij hem terug te keeren en zonder aarzelen te regeeren. Bharata betoonde zijn ouderen broeder onderdanigheid, en daarop sprak hij:

49. «Hoeveel genoeg zou ik toch in de residentie hebben, terwijl Gij zulk leed ondervindt in de wildernis, jammerlijk! En gij zijt de geschikte om te heerschen en de wereld te beschermen, want Gij zijt de oudere, krachtvol, rijk aan deugden, heldhaftig in den strijd.»

50. «Zie hier die paarden, olifanten, en dat goud, die juweelen voor een koning geschikt. Hoe zou mijn persoon hier waardig zijn dat alles te beheeren? Behooren dan ministers en legerhoofden mijn persoontje te dienen? Daarom keer terug; gelieve beschermder der aarde te zijn.»

51. «En ik ben uitermate ontbloot van deugden: Uwe deugden zijn te vergelijken met den Ganges; Gij evenaart den Zonneberg, den Himālaya en den Oceaan. Ik echter word ten onrechte door U geroemd als krachtvol en rijk aan deugden. Uwe woorden zijn ongerijmd; zij zijn kwetsend en laten niet na te grieven.»

52. Zoo sprak de brave zoon van Kaikeyī. Daarop antwoordde Rāmabhadra, al blijvende aandringen: «Ga toch terug, broeder, naar Ayodhyā en blijf daar. Indien Gij ongenegen zijt om te heerschen, laat deze schoenen van mij koning zijn.»

53. «En belast U met de taak om de geheele wereld te beschermen! Bewaar de voorschriften van ridderlijk gedrag in 't geheugen. Let steeds op de leerboeken om de geboden te houden! Volg alles wat de heilige boeken gebieden! Dat toch brengt geluk aan.»

54. «Zorg voor 't onderhoud van godentempels, hospitalen en graftempels;² tracht (den voorraad) goud te vermeerderen,

¹ Lees in den tekst *piratwa*.

² Het is ook mogelijk dat *dharma* hier een verkorte uitdrukking voor *dharmaçālā*, gasthuis, is.

het te bewaren tot uitgaven voor nuttige doeleinden; gebruik er zooveel van als Gij wilt om het leger genoeg te geven. Dat heet men plicht en nut en genoeg.»¹

55. «Neem een goeden zedelijken wandel in acht; laat liefde en haat varen; laat afgunst verdwijnen; Uw geest en lichaam zijn vrij.² Zóó moet men tucht in acht nemen, in alle opzichten een gedrag waardoor men zich genegenheid verwerft. En door overmaat van eigenwaan, broeder, komt een heerscher ten val.»³

56. «Gij zijt ervaren in 't beleid van zaken, wat men uitstekende wijsheid noemt; krachtig standhoudend aan de spits van 't gevecht, en een held van 't woord in rade. Gij zijt mild, om goed te doen aan brahmanen en voortreffelijke asceten. Maak in de toekomst dat Gij de wereld beschermt en tracht die (in orde) te bevestigen.»

57. «Een kenner te zijn van verdienste, heet degene die goede hoedanigheden weet (te schatten); die bij een schouwer der troepen ze instrueert, ziende hoe ze manoeuvreeren. Alwie uitsteekt, wordt in goeden doen verhoogd; wie onder (peil) staat, wordt verlaagd naar behooren.»

58. «Men wil in een heerscher tal van voortreffelijke deugden zien: bij 't bespeuren van wat goed of kwaad is past hij op, ziet niet lijdelijk toe; hij heeft geen doof oor voor de bezwaren van 't geheele volk. Want dat is de eeuwige plicht waartoe de heerscher zich verbindt.»

59. «Wakker moet hij elke zaak die hij in orde wil brengen aanpakken. Hij moet geen minachting betoonen zelfs jegens de minste wezens.»

60. «De geduchte kracht van een leeuw huist in een als onvergelykelyk-vermaarden held. Hij tracht (alle vijanden) te dooden. Dat is het wat steeds nagevolgd moet worden»

61. «Grooten eigenwaan moet men vermijden; men moet niet zich smadelijk uiten; (hooge) geboorte moet niet tot een roes voeren. Dat is minzame wellevendheid.»

62. «Dit, broeder, is het voornaamste wat U op 't hart gedrukt wordt: minacht niet alwie vriendelyk gezind is. Voor-

¹ Dit is wat de Indiërs *trivarga* noemen: de drie motieven van handeling.

² Namelyk: „van belemmerende invloeden”.

³ *Mañalih* heeft al de beteekenissen van *Skr. cyu*, eig. van plaats veranderen.

treffelijk is het de leerboeken steeds te bestudeeren en, hoe moeielijk het ook is, te volgen.

63. «Uit de kennis en beoefening der heilige leer vloeit beleidvol gedrag voort. Houd geleerden, leeraren, brahmanen in eere; koester hen die liefderijk gezind zijn.»

64. «Toornige gezindheid, vermijd dien; veel kwaads brouwt een slecht leger,¹ zegt men; en de troepen die goed zijn deserteeren: vrienden zijn dan ver weg, de vijanden nabij.»

65. «Bescherm steeds trouw de vreedzamen en goedgezinden; wees niet zwak jegens de gevreesden. Een leger dat zich aan plichtverzuim schuldig maakt, kent geen ontzag, is brutaal.

66. «Het is te vergelijken met een geit² die bevreesd en vol ontzag is voor een rechtop staanden boom; staat die echter schuin, dan klimt zij blijde op, en verheugd, zonder ongerustheid, vlucht zij.»

67. «Een groot gebrek is het als men behagen heeft in drinken. De geest wordt verbijsterd, vergeetachtig, bedwelmd. Beledigende taal jegens anderen komt tot uiting, en overmoed; geheimen die men (anders) verbergt, komen voor den dag.»

68. «Zeg geen onwaarheid die kwaad teweeg brengt; noodzakelijkerwijs wordt het ontwijfelbaar gelaakt. En elke rede die blijkbaar valsch is, daar moet men niet op vertrouwen.»

69. «Een berisping aan iemand (zij) fijn. Men zij niet te zeer gehecht aan zinnelijke genietingen. Dobbelen is ook een erge ondeugd, iets wat men moet nalaten.

70. «Zoo nu moet Gij doen, bij 't bewaken van 't rijksg gebied: zorg voor 't onderhoud van kloosters; zorg voor de heilighdommen en godentempels; wegen, rustbanken, waterspuiters (d. i. fonteynen), vijvers, dammen, schutsweren (of vischvijvers), lusthoven, markten, vonders, alles wat aan het volk genoeg kan geven, hebt Gij tot stand te brengen.»

71. «De olifanten, strijdagens, trekdieren (paarden) moeten gestadig in den wapenhandel geoefend worden. Verstrek levensonderhoud voor 't werk,³ en spijs voor de Rṣi's elke maand. Aspireer naar alles wat goed is; neem ijverig den eeredienst waar. Dan zult Gij zien in 't geheele land, hoe Gij door de menschen bemind wordt.»

¹ D. i. een leger waarin een slechte, ontevreden geest heerscht.

² Wiḍus in den tekst is een drukfout voor wēḍus.

³ In den tekst karmapiṇḍa aaneen te schrijven.

72. Let dan op alle dienenden, de schare van dienaren, let op hun deugden en hun liefde jegens hun heer. Indien zij goed van karakter zijn, (ook andere) goede eigenschappen hebben, zeer trouw gehecht zijn, ook al zijn zij niet van edele geboorte, behooren zij in eere gehouden te worden, (doch) vooral moeten edelgeborenen genomen worden.»

73. «Begiftig ze niet zoo dadelijk met wat (hun) aangenaam is, stel ze eerst op de proef; laat ze een bevel uitvoeren. Indien zij slagen, begiftig hen dan. Is hun deugd vast gebleken, zijn ze gezind om den vorst te dienen, dan zijt gij geliefd, welbemind gelijk een schitterend juweel.»

74. «Evenzoo moeten dienaren, indien zij uit hebzucht knevelen en er berichten inkomen dat de vroegere welvaart niet meer heerscht tengevolge van hun slechtheid, door verspieters worden nagegaan, hetgeen een middel is om de schelmen te leeren kennen. Al wat er aan 't licht is gekomen, naar de juiste toedracht, daarvan moet de Vorst ingelicht worden.»

75. «Zonder twijfel zult Gij in een oorlog van U de nederlaag lijden, indien hun gedrag niet is als behoort. Ruim hen uit den weg, indien zij schuldig zijn; (of) onderhoud en onderzoek ze ernstig. Evenzoo moet Gij ze begiftigen en hun genoegten schenken, indien zij verdienstelijk zijn. Daardoor wint men genegenheid en wint men in den oorlog.»

76. «De Zonnegod die de gansche wereld onvermoeid verwarmt, dien moet Gij gelijken. Evenzoo verdelgt de vorst de snoodaards.¹ De Maan wekt liefde, genegenheid van 't volk in de geheele wereld. Zoo zijt Gij gewis, broer, indien Gij voor de geheele menigte der onderdanen zorg draagt.»

77. «Gij, als Vorst, zijt te vergelijken met een berg, de onderdanen zijn te beschouwen als het gras. De overeenkomst met de deugd en 't gebrek van hun wezen geeft reden tot blijdschap.² De voorname burgerschaar (talrijk) als een bosch, is als 't ware een woud, en Gij zijt dan een leeuw die een hoeder is, die maakt dat het schoon te zien is.

¹ De vergelijking past alleen in 't Jav., omdat manasi, zoowel verwarmen als verschroeien is, dus deels in goeden, deels in slechten zin dienst doet.

² De vergelijking is ver gezocht. Met de „deugd” van den Berg wordt bedoeld dat hij hoogverheven is; met het „gebrek” van 't gras dat het laag bij den grond is. Moraal: alles gaat goed, als ieder overeenkomstig zijn aard handelt.

78. «Het bouwland wordt met vreugde bestemd tot blijvend nut van den landheer, hoewel de levensmiddelen die het voortbrengt ook het rijk ten bate strekken. Welk leger ook het (landvolk) tranen veroorzaakt, help het, zit niet stil, en maak een einde aan de vijf soorten van werkelijke gevaren die de burgers treffen.»

79. «De afgevaardigden des Vorsten moeten dan naar 't gekwelde oord gaan. Veel dieven en andere boosdoeners verspreiden zich al kwaad doende, en als vierde kan men rekenen de gunstelingen die niet weinig slecht zijn; ten vijfde de hebzucht van den vorst. Dat zijn de groote gevaren.»

80. «Daarom, broer, houd al de groepen van 't leger in 't oog. Die verstandig zijn, ervaren in beleid, wier tucht en karakter goed is, niet onbetrouwbaar en met ijver bezielde om trouw te dienen, niet hebzuchtig, onpartijdig: daarvan moet Gij U vergewissen in goed en kwaad dat zij later niet afdwalen.»

81. «Tracht naar goed beleid, broer; behartig het, oefen U er in herhaalde malen. Wend tegen Uw vijand kriegslist aan. Komaan! maak voor goed een einde aan de brandende pijn van den strik.¹ Onderneem den tocht tegen Uw vijand met alle hulpmiddelen en listige plannen. Laat niet toe dat de brand² der snoodaards toeneemt.»

82. «Hij die indachtig is aan hetgeen hij weet van zijne dienaren, hun aanhankelijkheid werkdadig ziet, behoedzaam is in 't handelen, zal niet traag zijn in goede werken. Roei grooten dollen trots van den geest in Uw hart uit, bestrijd dien. Het ligt in de natuur des menschen dat dulle trots maar bezoedelt en (den geest) verduistert.»

83. «Krachtdadigheid en wijsheid zijn heilzaam en 't genot dat men er van heeft is niet gering. Geleerden³ grondig ervaren in de heilige schriften moeten alle door U in eere gehouden worden. Gij, broeder, zijt volledig toegerust met tal van deugden, volkomen in zeer vaste aanhankelijkheid. Schuw degenen die

¹ Pahasat van den tekst is onvertaald gelaten. Oogenschiijnlijk beteekent het „droog U af,” nl. na het bad ter verdrijving van de brandende pijn.

² Figuurlijk voor „wat gevaarlijk als vuur” om zich grijpt.

³ Het verdient opmerking dat deze beteekenis van surūpa in 't Skr. wel opgegeven wordt maar nog niet aangetroffen is.

tot intrigeeren gezind, dwaas zijn en om een aas waarop zij tuk zijn machtig te worden pluimstrijken.¹

84. «Zoo heeft de heerscher te waken over een gelukkig land. Altruistisch, met groote liefde moet hij letten op alle nooden van het volk. Bij 't zien, volgt hij zorgvuldig al wat de voorgeschreven leer zegt. Nauwgezet, liefderijk, geen valsheid kennend, vermijdt hij bedrog bij zijn doen.»

85. Zoo dan sprak Rāma terwijl hij zijn jongeren broeder vermaande om standvastig te wezen; verheugd van zin was Bharata bij 't hooren van zulke liefderijke woorden. Met eerbiedigen groet nam Bharata afscheid van Rāma den Zeeghaftige, en ook het talrijke leger en al de dienaren namen afscheid.

86. Daarop ging de zoon van Kaikeyī weg en toog huiswaarts. Hij voerde de uitermate fraaie schoenen (van Rāma) mede, en die werden door de menschen in Ayodhyā eerbiedig gehuldigd. Bharata zelve resideerde daar, trouw het rijk behoedende.

H. KERN.

SURŪPA.

Meermalen reeds heb ik de gelegenheid gehad om aan te toonen, dat de Indische woordenboekschrijvers beteekenissen opgeven welke tot nog toe in de Skr. litteratuur niet teruggevonden zijn, maar wel in Oud-javaansche en ook in Pāligeschriften. Tot zulke woorden behoort *surūpa* in de beteekenis van «geleerd; en «geleerde,» die onbetwistbaar in 't Oud-jav. Rāmāyaṇa III, 83 voorkomt.

Niet zelden hebben de opgaven in Indische bronnen, wanneer men daarvoor geen bewijspplaatsen aan kon voeren, aan verdenking van hyperkritische Europeesche geleerden blootgestaan, en daarom heb ik altoos een heimelijk genoegen gevoeld, wanneer ik de betrouwbaarheid der Indische getuigen kon in 't licht stellen. Natuurlijk zijn dezen niet onfeilbaar: vooral de Dhātupāṭha's zijn met voorzichtigheid te gebruiken, maar over 't algemeen waren de oude Indische geleerden noch onwetend, noch lichtvaardig.

H. KERN.

¹ Anders gezegd: met baatzuchtige bedoelingen pluimstrijken.